

Příběhy našich sousedů

scénář (3:28)

Ludmila Terčová rozená Kaiserová se narodila 3. července 1935 v Domažlicích. Většinu svého dětství prožila v Koutě na Šumavě, kde dědeček provozoval velké rodinné kadeřnictví. Na své dětství má krásné vzpomínky, ale ani přes snahu rodiny nebyla chráněna před tím, co přinesla válka. Bylo jí osm let, když jejich městečkem procházely pochody smrti.

(28 sec.) 2:46 - 3:14

“To byli hrozně zbědovaní lidi, kdybyste viděli, na těch jejich cáry pruhovaný jenom viseli, propadlý lícní kosti a velký oči strašně zbědovaný, hladoví, bylo vidět, že je i mučili, kopali.”

Ludmila Terčová živě vzpomíná na jednu událost, která v ní zanechala hluboké trauma.

(8 sec.) 5:00 - 5:08

“Za to, že maminka chtěla pomoc hladovějícímu a za to, že chtěla podat krajíček chleba, tak by byla zastřelena.”

(65 sec.) 3:50 - 4:55

“Maminka byla před barákem, krájela chleba a šly ženy z koncentračního tábora, nějaká Francouzka hladová, to tak chtěla, kousek toho chleba, maminka jí chtěla podat, vtom přiběhl esesák, proti mamince nastavil pušku, řval na ni něco, to nevím, co to bylo a vedle sebe vlčáka, ten měl vyceněný zuby,, že jako maminku zastřelí asi, protože babička křičela Julčo vrať se zpátky, nedávej nic.a ve mě, to byl takovej křik, ve mě se to tak všechno vzbouřilo, teď jsem viděla proti nám toho esesáka jak řve, vyvalený oči a tu hlaveň. Ve mně to nechalo takovej hroznej pocit”

(2 sec.) 5:08 - 5:10

“Byla to hrozná doba”

Konec druhé světové války byl euforický moment a naděje v lepší zítřky. Byli šťastní, když Domažlice a jejich okolí v roce 1945 osvobodili Američané.

(7 sec.) 19:26 - 19:33

“My jsme je vítali všechny, každý byl nadšený, že ta doba, hnusná skončila.”

Američané s sebou nepřinesli pouze svobodu, ale i novinky.

(14 sec.) 16:59 - 17:13

“Stála jsem vedle vojáka a najednou sáhl do kapsy a dal mně takovou krabičku, já jsem na to koukala co to je, nevěděla jsem. O on mně ukazoval jako abych to jedla”

(4 sec.) 17:18 - 17:22

“No, vždyť je to to čokoláda. Já jsem nevěděla co to je.”

Ludmila Terčová vystudovala obchodní akademii v Klatovech. Nástup komunismu v únoru 48 vnímala tak, že se budou mít pracující lidé dobře.

(15 sec.) 22:45 - 23:00

“Já jsem tomu všemu věřila, až teprve teď si uvědomuju, co bylo špatně. Nevěděli jsme.”

Později se vdala, manžel byl voják a narodili se jim dva kluci. Hlavní náplní jejího života byla péče o rodinu.